

Arrest

nr. 325 145 van 16 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 25 november 2021, dient op 26 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 17 januari 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 22 mei 2024.

1.3. Op 31 oktober 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 5 november 2024 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en bent geboren op [...] te Wayaan, Lower Shabelle, Somalië. U behoort tot de clan Habr Gedir, subclan Saruur.

Uw vader [M.] is overleden toen u ongeveer vijf jaar oud was. Uw moeder [M.] woont nog steeds in uw dorp. Na het overlijden van uw vader bleef u in uw ouderlijke huis samen met uw moeder, uw broer [O.] en uw broer [A.]. [A.] overleed in 2015 aan een natuurlijke dood. U had een buurjongen, [H.G.], die een spion was bij al-Shabaab.

U trouwde in januari 2016 met [H.A.]. U kreeg twee kinderen met hem, Mohamed en Mihran. U scheidde in 2020 omdat [H.] trouwde met een andere vrouw. U heeft niet veel contact meer met hem, maar afgaande op uw laatste contact met hem, verblijven hij en de kinderen in Mogadishu.

U leerde kort na uw scheiding [A.A.] kennen tijdens het uitlaten van uw vee op de velden. [A.] was van de clan Tunni, een minderheidsclan. Hij was ook een veehouder. Jullie startten een relatie en ongeveer zes maand later, in maart 2021, besloten jullie in het geheim te huwen. Jullie huwden in het geheim, omdat [A.] geen geld had voor een traditionele trouw. Hij had u beloofd om aan het eind van het jaar met u op de traditionele manier te trouwen, zodra hij voldoende geld zou hebben na het verkopen van zijn oogst.

Begin juli 2021 voelde u zich ziek en had u rillingen en koorts. Uw moeder nam u mee naar een apotheker. Zij namen een urinestaal en een bloedstaal, waarna u weer naar huis keerde met uw moeder. Uw broer [O.] haalde de resultaten op en ontdekte zo dat u zwanger was. U wist zelf toen nog niet dat u zwanger was, want bij uw vorige zwangerschappen had u andere symptomen.

Uw broer mishandelde u en vroeg u wie de vader van het kind was. U was bang, dus u zei niets. Buren kwamen af op het lawaai, waaronder [H.G.], de buurman die lid was van al-Shabab. De buren vroegen uw broer waarom hij u mishandelde, waarop hij antwoordde dat u zwanger was en hem niet wou vertellen wie de vader was. Jullie werden vervolgens beiden meegenomen naar Kunyo Barow. U werd vervolgens verhoord en opnieuw gevraagd van wie u zwanger was. U was nog steeds bang en durfde het niet zeggen. al-Shabab heeft u vervolgens een aantal dagen onder druk gezet en geslagen. Ze hebben u beloofd dat ze u met rust zouden laten als u de waarheid zou vertellen. U besloot dan om de naam van de vader te delen. [A.] werd vervolgens ook gearresteerd en meegenomen door Al-Shabab. Ze vroegen hem of dit klopte, maar hij ontkende alles. Hij zei dat u een kennis was, maar dat er verder niets was tussen jullie. Ze vroegen u of u kon bewijzen dat jullie gehuwd waren, maar u kon dit niet, want u kende de getuigen die aanwezig waren bij het huwelijk niet. Dit waren kennissen van [A.]. Ze vroegen vervolgens aan [A.] of hij kon bewijzen dat hij niet de vader was, waarna hij zei dat hij dit op de Koran zwoer.

U werd vervolgens veroordeeld omdat u strafbare feiten had gepleegd en de verkeerde persoon had aangebracht. U werd op 22 augustus 2021 veroordeeld tot de doodstraf door steniging. Door de shock kreeg u een miskraam. De uitvoering van uw doodstraf was gepland op 30 augustus 2021.

U verbleef ongeveer 57 dagen in de gevangenis van al-Shabab in Kunyo Barow. Op 27 augustus 2021 kon u ontsnappen tijdens een wandeling naar het toilet. U ontsnapte met een ander meisje en vluchtte zo naar Mogadishu. U verbleef één nacht bij de buren van uw ex-man en vervolgens drie nachten bij kennissen van uw maternale oom. Vervolgens verliet u op 2 september 2021 het land. Via Turkije en Griekenland reisde u naar België, waar u aankwam op 25 november 2021. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U gaf ook aan dat u vaak mishandeld werd door uw broer sinds jonge leeftijd. U geeft aan verbaal en fysiek geweld te hebben ondergaan. Ook uw moeder onderging verbaal en fysiek geweld door uw broer [O.]. U verklaart omwille van deze redenen ook opnieuw te zijn getrouwd.

Uw oom werd begin 2022 vermoord door al-Shabab omdat hij u hielp het land te verlaten.

Op 16 oktober 2024 beviel u in België van uw dochter, [F.M.M.] (o.v.: [...] – CGVS: [...]).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een attest vrouwelijke genitale verminking type twee, een voorschrift voor psychotherapie, een zwangerschapsattest en de geboorteakte van uw dochter [M.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legde een voorschrift voor psychotherapie voor. Hierover bevestigd stelt u dat u nooit therapie volgde en dat u zich goed voelt (verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 22 mei 2024 [CGVS], p. 4)

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

1. U kan hoegenaamd niet op doorleefde en overtuigende manier praten over deze man met wie u een relatie had. Nochtans zouden jullie een relatie hebben gehad sinds ongeveer oktober 2020 tot juli 2021. Toen jullie in maart 2021 trouwden waren jullie immers al zo'n zes à zeven maand samen, en uw zwangerschap kwam uit in juli 2021 (CGVS p. 18, 20). In deze periode gingen jullie overigens nagenoeg dagelijks met elkaar om (CGVS p. 21). Dan zijn uw verklaringen over hem zeer opvallend:

- U spreekt uzelf tegen wat zijn naam betreft. Volgens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zou hij [A.A.H.] heten (zie vragenlijst DVZ dd. 13 januari 2022, vraag 15a). Volgens de Somalische namenconventie zou zijn vader dus [A.] zijn en zijn grootvader [H.]. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS noemt u uw man echter [A.A.] en u oppert dat hij misschien als bijnaam [A.] had. In dit geval zou zijn vader dus [A.] heten (CGVS p. 19-20). Het spreekt voor zich dat men kan verwachten dat u over dergelijke fundamentele zaken eenduidige verklaringen kan afleggen.
- U stelt dat hij broers en zussen heeft, maar dat u die niet kent en dat jullie daar niet over spraken (CGVS p.9). Over zijn clan zegt u dat hij Tunni zou zijn en dat u denkt dat dat een minderheidsclan is (CGVS p. 8). U noemt enkele subclans op van de Tunni maar vergat er andere (CGVS, p. 8). Zoals algemeen geweten zijn clan en familie cruciaal in de Somalische samenleving. Het spreekt voor zich dat u hier dus duidelijk en helder over zou moeten kunnen spreken, wat niet het geval is.
- U werd herhaaldelijk gevraagd waar jullie over spraken als jullie samen waren, maar u komt niet verder dan vage platitudes: 'over onze dingen', 'ons leven', 'persoonlijke dingen' en 'hoe man en vrouw met elkaar praten'. Wanneer u gevraagd werd of jullie over elkaars familie spraken, stelt dat hij vertelde dat hij een moeder had en broers en zussen. Daarna zegt u dat jullie spraken over een toekomst samen met kinderen (CGVS p. 9). Over dit laatste is het vreemd dat u zegt dat die toekomst samen zich sowieso in Wayaan zou afspelen (CGVS p. 9). Hij was nochtans van Barawa (CGVS p. 9), een plaats die op zich niet ver ligt maar die u duidelijk omschrijft als buiten uw dorp en leefwereld (CGVS p. 10, 13, 17). Dan is samen wonen in Wayaan helemaal geen evidentie.

2. Uw verklaringen over hoe jullie omgingen met het risico van een geheime relatie zijn uitermate bevreesdend. Afgaande op uw verklaringen zou u zich nochtans bewust zijn geweest van het gevaar dat uitging van jullie relatie. U wist dat je volgens de regels van al-Shabab niet mag gezien worden met iemand met wie je niet getrouwd of verwant bent (CGVS p. 12) en dat de straffen op een buitenechtelijke relatie zeer zwaar zijn, namelijk steniging of honderd zweepslagen (CGVS p. 19).

- Het is vreemd dat jullie bijna dagelijks samen waren buiten het huis, en wel op een plaats waar jullie gezien konden worden. Jullie hoedden immers samen jullie vee op grasvelden buiten dorp en daar kwamen voorbijgangers en nomaden voorbij. Die mensen zagen jullie samen, maar u stelt dat ze niet zagen dat jullie duidelijk contact hadden (CGVS p. 21). Het punt blijft echter dat jullie regelmatig samen gezien werden, iets waarvan u eerder zei dat dat verboden was onder de regels van al-Shabab.
- Uitermate onvoorzichtig is dat u uw partner zelfs een keer bij u thuis uitnodigde op een moment dat uw moederen uw broer niet thuis waren (CGVS p. 21). De burens zouden hem echter wel gezien hebben want u zei tegen hen dat hij een familielid was (CGVS p. 21). Dit is een leugen die dadelijk in elkaar zou storten mochten uw burens hierover met uw broer of moeder praten.
- Jullie redeneringen aangaande jullie voorgehouden huwelijk kunnen niet overtuigen. U stelt dat uw partner uw hand niet kon komen vragen bij uw familie omdat hij op dat moment niet de nodige financiële

middelen had (CGVS p. 20). Hij rekende er echter op dat het seizoen Gu een gunstige periode zou zijn. Dan zou hij de oogst kunnen binnenhalen en over genoeg geld kunnen beschikken (CGVS p. 20). Jullie trouwden toch in maart omdat jullie niet wilden wachten tot het einde van het jaar (CGVS p. 20-21). Het seizoen Gu valt echter tussen april en juni (zie de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier). De verbetering van zijn financiële situatie lag dus niet dusdanig ver in de toekomst en dan lijkt een geheim huwelijk in maart wel zeer ondoordacht. U had geen enkel idee waarom jullie niet wachtten (CGVS, p. 20).

- Ook de aanpak van jullie huwelijk is bevreemdend. Het doel was om in het geheim te trouwen (CGVS p. 15), maar er waren wel getuigen nodig. Uw partner bracht die mee. U wist niet wie dat waren. Jullie hadden dit ondanks jullie dagelijkse ontmoetingen niet op voorhand besproken en ook nadien kwam u klaarblijkelijk niet te weten wie ze waren, want toen u later door al-Shabab gevraagd werd naar getuigen, kon u die niet geven (CGVS p. 16, 22). Gezien deze getuigen op de hoogte waren van een geheim dat u in groot gevaar zou kunnen brengen mocht het uitkomen, is het vreemd dat u niet naging wie deze mensen waren.

- Geconfronteerd met de enorme risico's die jullie namen, stelt u dat u niet op de hoogte was van de problemen die zouden kunnen komen (CGVS p. 21) en pas begreep dat er een groot risico was toen uw broer u verwondde (CGVS p. 22). Deze verklaringen vallen echter onmogelijk te rijmen met uw eerdere verklaringen over het gevaar van een geheime relatie onder al-Shabab.

3. U was tegenstrijdig over de plaats waar u huwde. Bij de DVZ situeerde u uw tweede huwelijk in uw eigen dorp Wayaan (zie vragenlijst DVZ, vraag 15a), op het CGVS in het naburige dorp Garasweyne (CGVS, p. 22). Aangezien het hier de kerngebeurtenis in uw relaas betreft, mag consistentie in uw verklaringen worden verwacht.

Het bovenstaande in acht genomen, moet worden geconcludeerd dat uw relatie en geheim huwelijk niet kunnen overtuigen. Daardoor vervalt de premisse van uw voorgehouden problemen, waardoor ook de geloofwaardigheid daarvan onherstelbaar wordt ondergraven.

Voor de volledigheid dienen uw broer en uw oom kort te worden besproken. Uw broer zou u fysiek hebben mishandeld en u hebben vernederd en beledigd (CGVS p. 24). Na de bovenstaande vaststellingen moet echter zeer kritisch naar deze verklaringen worden gekeken. Uw broer zou een voorstander zijn geweest van al-Shabab (CGVS p. 13) en het zou door hem zijn geweest dat de kwestie van uw zwangerschap dadelijk bij een al-Shababrechtbank terecht kwam, waardoor u ter dood werd veroordeeld (CGVS p. 15). Het mag duidelijk zijn dat u dit beeld van een gewelddadige en conservatieve broer gebruikt als een element in uw ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. Er kan zelfs getwijfeld worden aan het loutere bestaan van deze broer. Bij de DVZ gaf u immers nog aan dat hij één jaar ouder is dan u (zie vragenlijst DVZ, vraag 17) terwijl u hem op het CGVS vijf à zes jaar ouder dan u schat (CGVS, p. 8). Dermate volatiele verklaringen over de leeftijd van een broer met wie u samenwoonde en die u reeds in uw kindertijd agressief behandelde (CGVS, p. 23), overtuigen allerminst. U heeft voorts, ondanks uw contact met uw moeder die nog in Wayaan woont (CGVS, p. 7), geen enkel idee waar uw broer zich nu bevindt (CGVS, p. 8). Uw vrees t.a.v. uw broer in geval een terugkeer naar Somalië kon u dan ook niet aannemelijk maken.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u dat u een attest had waarin een dokter de letsels vaststelt die uw broer u zou hebben aangedaan. Het betrof echter het voorschrift voor psychotherapie (CGVS p. 4 en het voorgelegde voorschrift).

Uw oom zou door gemaskerde mannen van al-Shabab zijn vermoord in Marka omwille van zijn hulp aan u (CGVS p. 17). Gezien dit incident kadert in een ongeloofwaardig relaas kan dit niet zonder meer als aannemelijk worden beschouwd. Hierbij kan worden aangestipt dat het zeer vreemd zou zijn mocht al-Shabab een team sturen naar overheidsgebied (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier) – met alle risico's van dien – om een moordaanslag te plegen op iemand die hulp bood aan een vrouw die omwille van een relatiekwestie op de vlucht sloeg.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de Vluchtelingenstatus geweigerd, alsook de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Het attest aangaande genitale verminking, ondersteunt het spijtige gegeven dat dit u overkwam, maar u verbindt hier geen enkele vrees aan (CGVS p. 18). Het voorschrift voor psychotherapie werd hierboven reeds besproken. De overige documenten ondersteunen uw zwangerschap en de geboorte van uw dochter, wat elementen zijn die het CGVS niet in twijfel trekt.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter [F.M.M.] er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken na haar geboorte. U liet haar immers inschrijven bij uw verzoek om internationale bescherming, zoals blijkt uit het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 08 oktober 2024. Wat haar betreft werd het risico op vrouwelijke genitale verminking onderzocht.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter [M.] te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

In verband met uw minderjarige dochter [M.], geboren op [...] in Marche-enFamenne, werd, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië onderzocht. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaamsof geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.” Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, die u staat met een medisch attest, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in

aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan [M.]. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type.COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het

land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle te worden beoordeeld.

Lower Shabelle wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Lower Shabelle is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Shabelle vormt samen met Bay en Bakool de deelstaat South West. De regio is gelegen langs de kust van Zuid-Somalië en is één van de meest waardevolle economische en strategische zones van het land. Mede hierdoor is al-Shabab zeer actief in deze regio. De regio kent een grote militaire aanwezigheid van het Somalische leger, van AMISOM/ATMIS en van de Verenigde Staten. Al-Shabab controleert voornamelijk de landelijke gebieden in Lower Shabelle, terwijl de grote steden onder de controle zijn van de nationale en internationale strijdkrachten. De controle over de landelijke gebieden rond de grote steden is vaak onduidelijk of wordt betwist. De belangrijkste bron van conflict in Lower Shabelle is de voortdurende gewapende confrontatie tussen al-Shabab en anti-al-Shabab-troepen, waaronder strijdkrachten van het SNA/Somalische leger en AMISOM/ATMIS. Ook de door de overheid gesteunde Macawisley-militie mengt zich in de strijd tegen al-Shabab. Een andere belangrijke bron van conflict zijn de geschillen tussen clans over land en water en zakelijke belangen. Er heerst een voortdurende rivaliteit tussen de Hawiye-clans enerzijds en de Biyomaal- en Digil-clans anderzijds, wat al-Shabab steeds weer in zijn eigen voordeel probeert uit te spelen.

Volgens een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) telt de bevolking van Lower Shabelle in december 2022 1.425.393 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 481 geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (362) en in mindere mate explosions/remote violence (99) en violence against civilians (20). De meeste gevechten (battles) zijn aanvallen door al-Shabab op de Somalische veiligheidsdiensten (het SNA, het NISA en Special Forces) en de ATMIS-troepen (het Oegandees contingent). Onder de noemer explosions/remote violence is al-Shabab verantwoordelijk voor 83 van de 99 incidenten. Het betreffen grotendeels IED-aanvallen en enkele mortieraanvallen gericht tegen de Somalische veiligheidsdiensten, ATMIS en burgers. ATMIS voert ook mortieraanvallen uit en US AFRICOM luchtaanvallen gericht tegen al-Shabab. Wat het gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) betreft, is al-Shabab verantwoordelijk voor 12 incidenten. Dit zijn gerichte moorden op onder meer zakenlui, een voormalige verkiezingsafgevaardigde, de executie van vijf personen verdacht van spionage en de moord op personen die verdacht worden van drugshandel. ACLED registreert ook 6 incidenten waarbij de Somalische veiligheidsdiensten een burger doodschieten, in sommige gevallen omwille van een dispuut over geld met een taxichauffeur/tuktuk-bestuurder. ACLED noteert in totaal 1.137 dodelijke slachtoffers in de regio Lower Shabelle. De meeste doden registreert ACLED onder battles met 875 doden. De dodelijke slachtoffers zijn vooral AS-soldaten, Oegandese ATMIS-soldaten en al-Shabab-strijders die omkomen tijdens militaire operaties of door al-Shabab-aanvallen op militaire doelwitten. ACLED noteert geen burgerdoden in deze categorie. Voor incidenten onder explosions/remote violence registreert ACLED 239 doden, voor violence against civilians 23. ACLED registreert de meeste burgerdoden (84) door explosions/remote violence waarbij burgers om het leven komen door onder meer IED- en granaataanvallen, mortierinslagen en niet-ontplofte munitie. Al-Shabab, ATMIS, US AFRICOM en onbekende gewapende groepen zijn de actoren van dit dodelijk geweld tegen burgers. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats droogte en

conflict/onveiligheid ontvluchtten en in een kleine minderheid overstromingen, hervestigt zich in de regio Benadir. Een minderheid vindt zijn toevlucht in de eigen regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Shabelle in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Lower Shabelle. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenoemd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat mevrouw [F.M.D.] de ouder is van een minderjarig kind aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoekster betoogt dat haar beschermingsverzoek dient beoordeeld te worden binnen de context van de sociale, morele en culturele normen van de Somalische maatschappij en dit ook voor wat betreft (geheime) huwelijken. Zij vervolgt dat getrouwde koppels, anders dan in het Westen, geen uren spenderen om elkaar tot in het detail te leren kennen en dat zij alles wat zij wist over haar man verteld heeft. Zij legt uit dat haar man A.A.A. heet, maar dat zij hem altijd A. noemde. Zij stelt dat zij zich nooit verdiept heeft in zijn familiestamboom en nooit iemand van zijn familie ontmoet heeft omdat deze niet in het dorp woonden. Zij legt uit dat ze niet goed is in het onthouden van namen van haar partners, nu zij evenmin op de hoogte is van de volledige naam van haar huidige partner in België. Zij meent dat haar kennis met enige voorzichtigheid en relativisme moet worden bekeken en benadrukt dat zij, toen haar zwangerschap met haar tweede man bekend werd, opgepakt, mishandeld en ter dood veroordeeld werd door Al-Shabaab.

Zij werpt voorts op dat zij jong en verliefd was waardoor zij op het moment zelf de gevaren niet goed kon inschatten en zij dacht de relatie geheim te kunnen houden. Zij licht toe dat zij met haar man afsprak als haar moeder en broer niet thuis waren en dat de relatie nooit ontdekt geweest is, dus dat haar voorzorgsmaatregelen wel degelijk gewerkt hebben. Volgens haar waren zij niet zo onvoorzichtig als de commissaris-generaal beweert, nu Al-Shabaab op geen enkele manier konden bewijzen dat zij een geheime relatie hadden. Zij wijst erop dat zij bijzonder uitgebreid verteld heeft over haar relatie, hoe deze tot stand is gekomen, hoe deze ontdekt werd, hoe haar man het ontkende en hoe Al-Shabaab haar mishandelden en ter dood veroordeelden. Zij benadrukt dat zij deze traumatische ervaringen opnieuw moest herbeleven waardoor zij bijzonder emotioneel werd en dat ook de fysieke en emotionele mishandelingen door haar broer diepe wonden nagelaten hebben. Zij verwijt de commissaris-generaal al haar verklaringen gewoon naast zich neer te leggen, zich te focussen op pietluttigheden en de essentie van haar vrees op geen enkel ogenblik te onderzoeken. Volgens haar is de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan door haar ten onrechte de vluchtelingenstatus te weigeren, nu zij in geval van terugkeer naar Somalië, gestenigd zal worden.

Vervolgens stelt zij dat de erkenning in hoofde van haar dochter tot gevolg heeft dat zij niet kan terugkeren naar Somalië. Zij stelt dat de commissaris-generaal geen aandacht geschonken heeft aan de onmogelijke situatie waarin zij zich bevindt: enerzijds kan zij niet terugkeren omwille van het statuut van haar dochter, terwijl zij anderzijds gestenigd zal worden omwille van haar buitenechtelijke relatie en bastaardkind. Zij meent dat een loutere verwijzing naar de Belgische strafrechtelijke bepalingen niet voorziet in een mogelijkheid om haar te houden aan haar wens om haar dochter niet te laten besnijden. Zij voegt toe dat zij de moeder en de enige wettelijke vertegenwoordiger is van haar dochter, wat maakt dat zij verantwoordelijk is voor diens opvang, opvoeding en opleiding. Volgens haar impliceert haar refoulement ook een refoulement van haar dochter en verliest de commissaris-generaal het hoger belang van het kind uit het oog. Zij voert aan dat er niet geargumenteed wordt wat haar te wachten staat als zij zich in Somalië blijft verzetten tegen de besnijdenis van haar dochter. Zij stipt aan dat het statuut van haar dochter een lege doos dreigt te worden als zij geen afgeleid statuut krijgt. Zij merkt op dat zij ofwel dient terug te keren ofwel in de illegaliteit moet gaan leven, wat maakt dat zij niet in staat zal zijn om haar dochter een menswaardige opvoeding te geven, waar zij op grond van haar vluchtelingenstatus recht op heeft. Zij benadrukt dat haar dochter zal moeten opgroeien zonder moeder, wat in strijd is met het hoger belang van het kind, zoals bepaald in considerans 18 van de Kwalificatierichtlijn.

Tot slot meent zij in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en stipt zij aan dat over het algemeen blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds zeer precair is.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn

bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Verzoeksters vrees is tweeledig. Zij vreest bij terugkeer naar Somalië vervolg te worden door (a) Al-Shabaab omdat zij door hen veroordeeld werd tot de doodstraf, gezien zij niet kon aantonen wie de vader van haar kind was met wie zij een geheime relatie had en (b) haar broer omdat hij haar verbaal en fysiek mishandelde.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat zij geen reëel risico op ernstige schade loopt en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) De geloofwaardigheid van verzoeksters relatie en geheim huwelijk en de door haar voorgehouden problemen ten gevolge hiervan wordt onherstelbaar ondergraven doordat (a) zij niet op een doorleefde en overtuigende manier praat over de man met wie zij een relatie had; (b) haar verklaringen over hoe zij omgingen met het risico van een geheime relatie uitermate bevreemdend zijn; (c) zij tegenstrijdig was over de plaats waar zij huwde;
- ii) Verzoekster kan haar vrees ten aanzien van haar broer in geval van terugkeer naar Somalië niet aannemelijk maken nu (a) zij het beeld van een gewelddadige en conservatieve broer gebruikt als een element in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas; (b) er getwijfeld kan worden aan het loutere bestaan van deze broer, gezien zij volatiele verklaringen aflegt over zijn leeftijd; (c) zij geen enkel idee heeft waar haar broer zich nu bevindt; (d) het attest dat zij voorlegt waarin een dokter letsels vaststelt die haar broer haar zou hebben aangedaan een voorschrift voor psychotherapie betreft;
- iii) Verzoekster kan niet aannemelijk maken dat haar oom vermoord zou zijn door Al-Shabaab omwille van zijn hulp aan haar nu (a) dit incident kadert in een ongeloofwaardig relaas waardoor dit niet zonder meer als

aannemelijk kan worden beschouwd en (b) het zeer vreemd is dat Al-Shabaab een team zouden sturen naar overheidsgebied om een moordaanslag te plegen op iemand die hulp bood aan een vrouw, die omwille van een relatiekwesitie op de vlucht sloeg;

iv) De door verzoekster voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen gezien (a) zij geen enkele vrees verbindt aan het attest aangaande haar genitale verminking; (b) de documenten aangaande haar zwangerschap en de geboorte van haar dochter elementen ondersteunen die niet betwist worden;

v) Het loutere feit dat verzoeksters dochter erkend werd als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in haar hoofde.

4.3.3. Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele concrete poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijft. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoekster de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk gemaakt heeft en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij Somalië verlaten heeft omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging.

4.3.3.1. Vooreerst maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Somalië vervolgd zal worden door Al-Shabaab omwille van haar geheime relatie en huwelijk met A.A..

Ten eerste is het, gelet op de door verzoekster geschetste context, niet aannemelijk dat zij het risico nam om een geheime relatie met A.A. aan te gaan. Zij geeft immers aan dat Al-Shabaab geheime huwelijken en relaties als haram beschouwen en dat zij straffen opleggen aan personen die hun regels overtreden. Deze straffen zijn bovendien volgens haar niet gering, nu personen die zich schuldig maakten aan buitenechtelijke relaties, gestraft worden met steniging als ze eerder getrouwd waren en met zweepslagen als ze nog ongehuwd waren. Zij is hier bovendien reeds fysiek getuige van geweest. Samen met de rest van het dorp moest zij de bestraffing van een meisje aanschouwen, die veroordeeld was tot honderd zweepslagen omdat zij betrapt was met een man terwijl zij nog ongehuwd was (NPO, p. 12, 19). Verzoeksters verweer, dat zij jong en verliefd was en op dat moment de gevaren van haar relatie niet goed kon inschatten ligt aldus niet in lijn met haar verklaringen en is niet ernstig.

De aard van de voorzorgsmaatregelen die zij en A.A. namen om hun relatie en huwelijk geheim te houden, werpen geen ander licht op hun risicovol gedrag, wat nefast is voor de geloofwaardigheid ervan. Zij stelt dat zij elkaar dagelijks ontmoetten, maar dat dit enkel gebeurde op de grasvelden waar zij samen hun vee hoedden. Zij geeft toe dat zij gezien werden door nomaden en voorbijgangers, maar deze personen zouden niet gezien hebben dat zij duidelijk contact hadden. Zij beweert bovendien dat het normaal is voor veehouders om op deze manier met elkaar te praten (NPO, p. 21-22). Dit is echter niet aannemelijk, aangezien dit gedrag regelrecht in strijd was met de strikte omgangsregels voor mannen en vrouwen, die opgelegd werden door Al-Shabaab. Zij was goed op de hoogte van deze regels, nu zij verklaart dat het voor een vrouw niet toegestaan was om samen gezien te worden met een man, tenzij hij haar echtgenoot, voogd of familielid was (NPO, p. 12). Gelet op deze context en de gemonitorde omgeving, is het niet geloofwaardig dat zij maandenlang dagelijks tijd kon spenderen met A.A. in het openbaar. Het tart dan ook alle verbeelding dat zij haar leven nog verder op het spel zou zetten door A.A. uit te nodigen voor intieme contacten in haar huis, wanneer haar moeder en broer er niet waren (NPO, p. 21). Dat het risico op ontdekking groot was, blijkt bovendien uit het gegeven dat hij gezien werd door de burens, aan wie zij vertelde dat hij een familielid was (NPO, p. 21). Echter zou deze leugen meteen aan het licht komen van zodra zij dit tegen haar broer of moeder zouden zeggen.

Het betoog dat hun relatie nooit effectief ontdekt is, en dat de voorzorgsmaatregelen die zij en A.A. namen dus wel degelijk effectief waren, is, gelet op voorgaande, weinig ernstig. Het gemak waarmee zij een geheime relatie met A.A. aanging en roekeloos gedrag stelde door openbaar en in haar huis met hem af te spreken, wetende dat zij het risico liep om gestenigd te worden indien haar geheime relatie ontdekt zou worden en een ongeplande zwangerschap buiten het huwelijk binnen een islamitische context voor enorm veel problemen kan zorgen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Door simpelweg te verwijzen naar andere uitgebreide verklaringen die zij zou gegeven hebben, doet zij aan het voorgaande geen afbreuk en biedt zij alleszins geen verklaring voor haar uiterst risicovol gedrag.

Ten tweede ondermijnen haar gebrekkige kennis over de basisgegevens van A.A. en het gebrek aan doorleefde verklaringen over zijn persoon of hun relatie de geloofwaardigheid van haar relatie met A.A.. Zo is zij niet eenduidig over wat zijn exacte naam is, gezien zij bij de DVZ verklaart dat hij Ab.Ab.H. heet (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 13.01.22, punt 15A), terwijl zij tijdens het persoonlijk onderhoud spreekt over Ab.Al. en stelt dat zijn vader Al. heet (NPO, p. 8-9, 19-20). Zij vermeldt een bijnaam, Ab., maar weet niet zeker of dit effectief zijn bijnaam was. Door in het verzoekschrift simpelweg te volharden dat zijn naam Ab. Ab. Al. is, geeft zij geen verklaring waarom zij bij haar interview bij de DVZ een andere naam naar voren schoof. Hierbij komt dat zij zo goed als geen informatie kan geven over zijn familie. Zij weet dat hij een

moeder, broers en zussen heeft, maar kan hier niet verder over uitweiden, nu zij verklaart dat zij hen niet kende en zij daar nooit over spraken (NPO, p. 9). Vervolgens stelt zij dat hij deel uitmaakt van de Tunni clan en dat zij denkt dat dit een minderheidsclan is, maar zij slaagt er niet in om alle subclans van de Tunni te benoemen (NPO, p. 8). Zij kan zich bezwaarlijk verschuilen achter het betoog dat zij niet goed is met namen en dat zij geen tijd gehad heeft om hem te leren kennen en zich in zijn familiestamboom te verdiepen. Immers hadden zij zes à zeven maanden een relatie alvorens hij voorstelde om te trouwen, waren zij nog vier maanden in het geheim getrouwd alvorens haar zwangerschap publiek werd en zagen zij elkaar bijna dagelijks (NPO, p. 20-21). Gelet op het voorgaande, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer uitgebreide verklaringen zou kunnen afleggen, *quod non in casu*.

Daarnaast zijn verzoeksters beschrijvingen van A.A. en hun relatie dusdanig vaag en nietszeggend dat hier geen geloof aan gehecht kan worden. Gevraagd om hem te beschrijven, komt zij niet verder dan aan te stippen dat hij vriendelijk, sociaal, gevoelig en positief was en dat hij nog jong was (NPO, p. 20). Zij slaagt er niet in om *in concreto* en diepgaand te antwoorden op de vraag waar zij het zoal over hadden, nu zij slechts op algemene wijze stelt dat zij spraken over "*onze dingen, ons leven en zo, persoonlijke dingen*"; "*gewoon hoe man en vrouw met elkaar praten*" (NPO, p. 9). Zij zouden gesproken hebben over hoe de toekomst er samen ging uitzien, maar uit haar verklaringen blijkt niet dat hierover concrete plannen gemaakt waren (NPO, p. 9, 20). Met dergelijk nietszeggende verklaringen slaagt zij er niet in om haar relatie met A.A. enige diepgang te geven en aannemelijk te maken.

Tot slot kunnen verzoeksters verklaringen over haar huwelijk niet overtuigen. Vooreerst legt zij inconsistente verklaringen af over de plaats waar haar vermeend huwelijk met A.A. voltrokken is. Bij de DVZ duidt ze het dorp Wayaan aan (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 13.01.22, punt 15A), terwijl zij tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat zij trouwde in het naburig dorp Garasweyne (NPO, p. 22). Daarnaast legt zij ongeloofwaardige verklaringen af over het tijdstip van haar huwelijk. Zij stelt dat A.A. niet om haar hand kon vragen bij haar familie omdat hij niet over de financiële middelen beschikte. Zij zouden hun officieel huwelijk laten voltrekken eens hij genoeg geld had, in de gunstige periode tijdens *gu* (NPO, p. 20), dat volgens de beschikbare landeninformatie plaatsvindt van april tot juni (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 1). Zij verklaart echter dat de trouw toch plaatsvond in maart 2021 omdat zij niet wilden wachten tot het einde van het jaar (NPO, p. 20-21). Dit kan niet worden aangenomen, gezien het *gu* seizoen niet op het einde van het jaar valt, maar slechts één maand later van start zou gaan. Het lijkt dan ook onnodig risicovol om al in het geheim te trouwen in maart, terwijl zij slechts een korte tijd zouden moeten gewacht hebben alvorens een officieel huwelijk mogelijk was. Het is voorts niet aannemelijk dat verzoekster niet op de hoogte was van wie de getuigen op haar huwelijk waren (NPO, p. 16, 22). Immers waren deze personen de enigen die weet hadden van hun geheim huwelijk en aldus de enigen die de mogelijkheid hadden om dit te onthullen, waardoor redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij op voorhand, tijdens hun dagelijkse ontmoetingen, zou vragen wie dit waren of dat zij dit op zijn minst achteraf zou willen vernemen. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing worden door verzoekster niet betwist en vinden steun in het administratief dossier, waardoor zij integraal worden overgenomen.

4.3.3.2. Nu zij niet aannemelijk maakt dat zij door Al-Shabaab vervolgd wordt omwille van een buitenechtelijke relatie, kan evenmin worden aangenomen dat haar oom door hen vermoord zou zijn omdat hij haar hielp ontkomen (NPO, p. 17). Bovendien overtuigen haar verklaringen hieromtrent evenmin. Het is immers niet geloofwaardig dat Al-Shabaab voor één vrouw die beticht werd van een buitenechtelijke relatie, het risico zouden nemen om verschillende van hun leden naar Marka te sturen, daar Marka sinds 2016 in handen van de overheid is (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 2). Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen, waardoor zij integraal worden overgenomen.

4.3.3.3. Verzoekster maakt voorts niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Somalië vervolgd zal worden door haar broer. Vooreerst legt zij vage verklaringen af over de verbale en fysieke agressie die zij stelt ondergaan te hebben. Verzoekster licht toe dat hij altijd agressief is geweest, zelfs toen zij nog jong was, en dat haar problemen met hem echt begonnen zijn toen zij en haar kinderen bij hem kwamen inwonen. Hij zou haar verweten hebben voor extra last te zorgen en haar geïsoleerd, vernederd en verschillende keren geslagen hebben (NPO, p. 23-24). Indien zij al van jongs af aan door haar broer mishandeld werd, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat zij meer concrete en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen, *quod non*. Nochtans vroeg de *protection officer* haar herhaaldelijk om de manier waarop hij haar veeerde te preciseren. De letsels toegebracht door haar broer en die zouden vastgesteld zijn door een dokter (NPO, p. 4), vinden geen weerslag in de door haar neergelegde documenten. Hieruit blijkt enkel dat zij een voorschrift heeft voor psychotherapie (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3). Daarnaast is zij niet eenduidig over haar broers leeftijd, waardoor de geloofwaardigheid van haar vrees verder ondergraven wordt. Bij de DVZ stelt zij immers dat hij één jaar ouder is (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 13.01.22, punt 17), terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud schat dat hij vijf à zes jaar ouder is (NPO, p. 8). Tot slot, hoewel zij aangeeft nog steeds in contact te staan met haar moeder, die zich nog steeds in Wayaan bevindt, geeft zij aan niet te weten waar haar broer momenteel verblijft (NPO, p. 7-8).

Indien zij werkelijk dergelijke vrees voor hem koestert dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Somalië, is het niet aannemelijk dat zij geen kennis heeft van zijn huidige verblijfplaats. Gelet op haar inconsistente en vage verklaringen en de vaststelling dat zij niet weet waar haar broer zich momenteel bevindt, maakt zij haar vrees voor haar broer niet aannemelijk. Dat de commissaris-generaal haar verklaringen over de fysieke en emotionele mishandelingen van haar broer simpelweg naast zich neergelegd heeft, blijkt hoegenaamd dan ook niet.

4.3.3.4. Uit het medisch attest van 24 mei 2022 blijkt dat zij slachtoffer werd van vrouwelijke genitale verminking type II (hierna: VGV) in Somalië (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2). Het is betreurenswaardig dat verzoekster aan dergelijke praktijk werd onderworpen, gezien VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer “dadens van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld” en “dadens van genderspecifieke of kindspecifieke aard”, in de zin van artikel 48/3, §2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet (zie arrest van de Raad, gewezen in een kamer van drie rechters, met nummer 122.669 van 17 april 2014). Hiernaar gevraagd tijdens haar persoonlijk onderhoud, stelt zij dat haar werd aangeraden om een attest van de dokter te verkrijgen en voegt zij toe dat zij besneden werd toen zij klein was en hier nu niets meer aan te doen is (NPO, p. 18). Noch uit het persoonlijk onderhoud, noch uit het verzoekschrift, noch uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoekster bij terugkeer opnieuw aan een daad van vervolging blootgesteld zal worden dan wel dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zal lopen. Rekening houdend met de beschikbare landeninformatie en verzoeksters individuele en persoonlijke omstandigheden, is er geen goede grond voorhanden om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar Somalië zal worden herbesneden en aldus daadwerkelijk opnieuw zal worden vervolgd. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer niet opnieuw het slachtoffer wordt van VGV.

4.3.3.5. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus van haar dochter, bepaalt artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar dat deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. Dit blijkt tevens uit het arrest Ahmedbekov(a) van het Hof van Justitie, wat ook vermeld wordt in de bestreden beslissing en waarin werd geoordeeld dat de Kwalificatierichtlijn niet voorziet in de verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling, om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het Hof van Justitie oordeelde in zijn arresten X. t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen, C-374/22 en XXX t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-614/22, beiden van 23 november 2023, tevens uitdrukkelijk dat de artikelen 20 en 23 van de Kwalificatierichtlijn, aldus moeten worden uitgelegd dat zij de lidstaten niet verplichten om aan de ouder die „gezinslid” in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn is van een kind met de vluchtelingenstatus in een lidstaat, het recht op internationale bescherming in die lidstaat toe te kennen. Het Hof van Justitie gaf aan dat de derdelander-ouder hoe dan ook geen internationale bescherming kan genieten, als hij zelf niet voldoet aan de voorwaarden die het Unierecht aan de toekenning van een dergelijke bescherming verbindt. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, staat het verzoekster vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van haar gezinssituatie. Ter terechtzitting gevraagd of verzoekster dienaangaande reeds de nodige stappen heeft ondernomen om dergelijke procedure op te starten, stelt zij dat haar advocaat “iets” heeft ingediend één maand geleden, maar dat zij niet zeker weet welke procedure er werd opgestart.

De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochter werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie die hierboven gemaakt werd in het kader van verzoeksters eigen verzoek om internationale bescherming, dat zij geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met haar dochter. Waar verzoekster nog aanvoert dat het hoger belang van het kind zal worden geschonden door de bestreden beslissing omdat haar refoulement ook een refoulement van haar dochter impliceert, ligt *in casu* geen beslissing voor over verzoeksters dochter, noch een verwijderingsbeslissing,

zodat het betoog op dit punt niet dienstig is. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat in het licht van de vluchtelingenstatus die aan haar minderjarige dochter werd toegekend, een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst overigens in zeer grote mate een loutere hypothese is, aangezien zij zich in dit verband kan beroepen op artikel 7 van het EU-Handvest dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven erkent. Vervolgens moet deze bepaling van het Handvest worden gelezen in samenhang met de verplichting om rekening te houden met de in artikel 24, tweede lid, van het EU-Handvest erkende belangen van het kind, waarbij deze bepaling ook geldt voor besluiten die niet noodzakelijkerwijs gericht zijn tegen de minderjarige, maar wel aanzienlijke gevolgen voor hem met zich meebrengen. Bovenal moet er rekening mee worden gehouden dat een kind, overeenkomstig artikel 24, derde lid, van het EU Handvest, regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden.

4.3.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas en zij niet aannemelijk heeft gemaakt Somalië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekster kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet over het hele land uit, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster afkomstig is uit Wayaan, gelegen in de regio Lower Shabelle, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Lower Shabelle dient beoordeeld te worden.

4.4.2. De analyse van de veiligheidssituatie in Lower Shabelle moet als een geheel en samen worden gelezen met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie bijgebracht door de commissaris-generaal, blijkt dat de situatie in Lower Shabelle niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt. Verzoeksters betoog, dat de veiligheidssituatie in Somalië nog steeds precair is, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

4.4.3. De commissaris-generaal brengt het “*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia*” van september 2022, de “*EUAA Country Guidance: Somalia*” van augustus 2023, het “*EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation*” van februari 2023, de “*EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update*” van 17 mei 2023 en de “*COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten*” van 21 december 2023” ter kennis in de bestreden beslissing. Uit het geheel van de voorliggende informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal Somalië volatiel blijft, wat geïllustreerd wordt in de bestreden beslissing. De thans voorliggende gegevens zijn voldoende actueel en nauwkeurig, minstens toont verzoekster niet aan dat zij over relevante informatie beschikt die het beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

4.4.4. Gelet op de beschikbare landeninformatie, wordt de beoordeling van de commissaris-generaal bijgetreden dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in Lower Shabelle dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Uit de landeninformatie bijgebracht door de commissaris-generaal, blijkt dat de mate van het willekeurig geweld in Lower Shabelle hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit het rechtsplegingsdossier kunnen in hoofdte van verzoekster geen persoonlijke omstandigheden worden ontwaard, die tot gevolg hebben dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het medisch attest aangaande de VGV en het medisch voorschrift voor psychotherapie (AD documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2-3) tonen niet aan dat verzoekster dermate medische problemen zou hebben waardoor er in haar

hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het summiere betoog in het verzoekschrift laat niet toe hierop een ander licht te werpen.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

4.7. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat er *in casu* geen verwijderingsmaatregel voorligt.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO